

Jeg vil haabe for Dem, at De kan svømme . . . for det er virkelig lidt fugtigt om Fødderne i denne Tid.“

„Ja, det er . . . en vanskelig Høst,“ svarede Emanuel aandsfraværende. „Doktoren kommer fra Sygebesøg?“

„Ja, De har faaet et brækket Ben i Deres Nærhed; men det er ingen farlig Historie. Men lad mig ikke glemme det. Jeg har en Hilsen til Dem, Hr. Pastor, — fra Frøken Tønnesen. Hun rejste fra os for en Ugestid siden.“

„Saa Frøken Tønnesen er rejst!“ sagde Emanuel unaturligt livlig.

„Ja, hun havde egentlig lovet os at blive noget længere. Men jeg troer, hun længtes efter Byluften. I hvert Fald fik hun pludselig Hastværk. De veed, hun er ingen Ynder af at „komme paa Græs“. Veed De forresten, at De har vundet en Proselyt hjemme hos os . . . nemlig min Kones lille Niece . . . De husker nok den unge Pige. Hun var meget optaget af sit Besøg hos Dem forleden . . . ja, De har maa-ske set hende i Deres Kirker de sidste Søndage.“

„Jo, — det er netop — netop det særlige,“ sagde Emanuel uden at have hørt hans Ord og uden at mene noget med, hvad han selv sagde.

„Naa, farvel, Hr. Pastor! Jeg ønsker Dem Lykke til at faa Rugen godt i Hus!“

Doktoren gav Kusken et Vink, og Vognen rullede afsted. —

Da Hassing kom hjem, fortalte han sin Kone, at han havde truffet Emanuel, og at Meddelelsen om Ragnhilds Bortrejse syntes at have gjort et vist Indtryk paa ham.

„Ja, blot vi ikke har begaaet en Uforsigtighed ved at føre de to Mennesker sammen igen,“ sagde Fru Hassing. „Jeg har haft mine Tanker derom. Ragnhild var saa underlig febrilsk i den sidste Tid her . . . og denne pludselige Afrejse . . .“

Hun vilde have sagt mere, men Gerda kom i det samme gennem Stuen for at gaa ud i Haven. Den